

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti **E. spol. s r. o.**, so sídlom, N., IČO: X., zastúpenej **JUDr. J.**, advokátom **AK so sídlom S.**, proti žalovanej **Slovenskej inšpekcii životného prostredia, ústredie inšpekcie**, so sídlom Karloveská č. 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 13 940 045 06/1040-820/22/Ško z 11. januára 2007, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 18. februára 2011, č. k. 1S/67/2007-85, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 18. februára 2011, č. k. 1S/67/2007-85 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala zrušenia rozhodnutia č. 13 940 045 06/1040-820/22/Ško z 11. januára 2007. Týmto rozhodnutím žalovaný správny orgán zamietol odvolanie žalobkyne voči rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorátu životného prostredia Košice, odbor inšpekcie ochrany vôd č. 3427/828-OIOV/2006-Ma/v.s. 1394504806 zo dňa 13. októbra 2006 a toto rozhodnutie potvrdil. Daným rozhodnutím bolo určené, že žalobkyňa porušila ustanovenie § 39 ods. 2 písm. b/ a § 3 ods. 3 písm. a/ zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „vodný zákon“) ako aj ustanovenie § 2 ods. 1 písm. b/ vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 100/2005, ktorou sa ustanovujú podrobnosti o zaobchádzaní s nebezpečnými látkami, o náležitostiach havarijného plánu a o postupe pri riešení mimoriadneho zhoršenia vôd (ďalej len „vyhláška č. 100/2005 Z. z.“), čím sa dopustila správneho deliktu podľa § 74 ods. 1 písm. i/ vodného zákona a bola jej uložená pokuta podľa § 75 ods. 5 vodného zákona vo výške 30.000,- Sk (995,82 eura).

Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 244 ods. 2, § 247 ods. 1 a § 250j ods. 1 OSP, § 39 ods. 2 písm. b/, § 39 ods. 3 písm. a/ § 62 ods. 6 písm. a/ a c/, § 74 ods. 1 písm. i/, § 75 ods. 5, § 76 ods. 1 vodného zákona, § 2 ods. 1 písm. b/, § 2 ods. 2 a § 5 ods. 1 a 2 vyhlášky č. 100/2005 Z. z. a z obsahu spisového materiálu, keď z listinných dôkazov (protokol o výsledku kontroly, vyjadrenie žalobkyne k protokolu o výsledku kontroly, vyjadrenie žalobkyne k oznámeniu o začatí správneho konania o uložení pokuty), žaloby ako aj vyjadrenia žalovanej k žalobe, mal za jednoznačné, že žalobkyňa v čase vykonávania kontroly v objekte, v ktorom realizuje svoju činnosť, a kde sa zaobchádza s nebezpečnými látkami, nemala vypracovaný a schválený príslušným orgánom štátnej vodnej správy tzv. „havarijný plán“. V čase vykonávania kontroly žalobkyňa kontrole predložila prevádzkový poriadok pre skladovanie a zaobchádzanie s nebezpečnými látkami a havarijný plán pre bývalú prevádzku kontrolovaného objektu – sklad horľavín, ktoré dokumenty však nemôžu nahrádzať zákonom vyžadovaný havarijný plán, keďže každý z nich plní inú funkciu. Žalobkyňa mala povinnosť mať vypracovaný a schválený havarijný plán pre v tom čase vykonávanú činnosť v objekte prevádzky, a preto ňou predložený havarijný plán pre bývalý

sklad horľavín žalovaná uznať nemohla. To isté platí aj v prípade žalobkyňou predloženého prevádzkového poriadku pre skladovanie a zaobchádzanie s nebezpečnými látkami, ktorý má iný účel ako havarijný plán. Prevádzkový poriadok pre skladovania a zaobchádzanie s nebezpečnými látkami slúži na zabezpečenie riadneho chodu a prevádzky skladu nebezpečných látok, naproti tomu havarijný plán, ktorého náležitosti sú uvedené v prílohe vyhlášky č. 100/2005 Z. z. predstavuje plán preventívnych opatrení na zamedzenie vzniku neovládaného úniku nebezpečných látok a vedenie postupov dotknutého subjektu v prípade ich úniku do životného prostredia. Havarijný plán pre súčasnú prevádzku žalobkyňa vypracovala a predložila na schválenie až po vykonaní kontroly dňa 25. mája 2006, a to ako opatrenie na odstránenie kontrolou zistených nedostatkov.

Ohľadom manipulačnej plochy v objekte prevádzky žalobkyne, na ktorej sa zaobchádza s nebezpečnými látkami. Krajský súd poukázal na písomnosti v administratívnom spise správneho orgánu, z ktorých vyplýva určenie rozsahu (80 m²) manipulačnej plochy. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovanej, že za manipulačnú plochu je treba pokladať betónovú plochu, na ktorej sú umiestnené skladovacie oceľové nádrže NON/ZON na opotrebovaný olej, do ktorých sa opotrebovaný olej prečerpáva z prístavenej autocisterny alebo sudov a následne sa pomocou čerpadla dostáva do separátora, kde sa zhodnocuje. Celá táto plocha, na ktorej je betónová podlaha musí byť nepriepustná, pričom je všeobecne známy fakt, že betón je nasiakavý a priepustný materiál, a aby bola zabezpečená jeho nepriepustnosť – odolnosť voči ropným látkam, musí byť opatrený vhodným ochranným náterom. Samotná žalobkyňa vo svojom vyjadrení k Protokolu o výsledku kontroly uvádza, že je schopná po dohode s majiteľom objektu zhodnotiť požadovaný náter povrchu betónu. Zaobchádzať s nebezpečnými látkami je možné len v stavbách, ktoré spĺňajú zákonnú požiadavku nepriepustnosti. Za manipuláciu s nebezpečnými látkami je treba pokladať v prevádzke žalobkyne celý proces od pristavenia autocisterny, resp. sudu, z ktorých sa opotrebovaný olej prečerpáva do oceľových nádrží, a potom sa následne zhodnocuje. Potom manipulačnou plochou je aj priestor, kde autocisterna s opotrebovaným olejom stojí pri jeho prečerpávaní do oceľových nádrží. K argumentácii žalobkyne, že za manipulačnú plochu by sa podľa stanoviska žalovanej mala pokladať, napr. aj verejná cesta, po ktorej autocisterna jazdí. Krajský súd uviedol, že to nemôže byť, keďže na nej nedochádza k zaobchádzaniu s nebezpečnými látkami. Z obsahu celého správneho konania podľa krajského súdu vyplýva, že manipulačná plocha, na ktorej sa v prevádzke žalobkyne zaobchádzalo s nebezpečnými látkami, nebola v čase kontroly v zmysle zákona nepriepustná. Stav manipulačnej plochy v čase kontroly (bola

bez nečistenia) nemôže vyvinieť žalobkyňu zo zanedbania zákonom určenej povinnosti zaobchádzať s nebezpečnými látkami v stavbách, ktoré sú nepriepustné.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k OSP, avšak vo veci úspešnej žalovanej žiadne trovy konania nevznikli a žalobkyňa vo veci úspešná nebola.

Proti rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie vytykajúc krajskému súdu, že neakceptoval jej názor, že manipulačné plochy, ktoré majú byť „zabezpečené proti pôsobeniu ropných látok“ sú iba plochy zabezpečené záchytnými vaňami, na ktorých sa oleje skladujú, filtrujú a plnia do sudov (t. j. plochy zabezpečené...) a nie plochy v celom prenajatom areáli. Poukazujúc na znenie § 39 vodného zákona žalobkyňa predpokladá, že tvrdenie žalovaného ohľadom priepustností betónu voči ropným látkam nemá význam, pretože už by nešlo o nezabezpečenú manipulačnú plochu.

Ďalej poukázala na podľa nej názor známy z odborných kruhov vodohospodárskeho orgánu Krajského úradu životného prostredia v Košiciach, že nepredloženie havarijného plánu (ďalej aj „HP“) v súlade s vyhláškou č. 100/2005 nebolo porušením vodného zákona č. 364/2004 Z. z., nakoľko tento neustanovuje žiadne prechodné obdobie dokedy sa majú pôvodné predpisy prepracovať... čím platnosť pôvodných, aktuálnych dokumentov nebola zrušená. Stanovisko vodohospodárskeho orgánu Krajského úradu životného prostredia v Košiciach si môže iba súd vyžiadať.

Predložením nového HP vypracovaného spoločnosťou E., s. r. o., v súlade s vyhláškou č. 100/2005 na schválenie SIŽP Košice dňa 11. júla 2006 zákonu zadostučinené bolo aj napriek skutočnosti, že nový HP bol predložený na schválenie na SIŽP už v čase prebiehajúcej kontroly.

Namietala, že podľa § 62 ods. 6 písm. a/ vodného zákona je SIŽP jediným orgánom oprávneným na schvaľovanie havarijného plánu, ale až od r. 2005, po vydaní vykonávacej vyhlášky k § 39 vodného zákona, E., s. r. o., vykonávala činnosť skôr, ešte pred nadobudnutím platnosti vykonávacieho predpisu.

Na základe predložených dôkazov žiadala Krajský súd v Bratislave, aby zrušil rozhodnutie žalovanej č. 13 940 045 06/1040-820/22/Ško z 11. januára 2007, a priznal žalobkyni trovy konania pozostávajúce z trov podania, zo súdneho poplatku, zo zaplatenej pokuty ďalších nákladov v súvislosti s kauzou, čo predstavuje čiastku cca 3.000 eur.

Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení považovala rozsudok Krajského súdu v Bratislave za zákonný a vecne správny a s jeho obsahom sa stotožnila v celom rozsahu.

V predložennom odvolaní proti napadnutému rozsudku krajského súdu podľa žalovanej žalobkyňa neuvádza nové skutočnosti, ktoré by spochybňovali alebo vyvracali skutkový stav pri zaobchádzaní s nebezpečnými látkami zistený v prevádzke žalobkyne v čase kontroly.

Žalovaná má za to, že tak s problematikou manipulačnej plochy, ako aj vypracovania havarijného plánu sa dostatočne vysporiadala v preskúvanom rozhodnutí. Taktiež sa týmto zaoberala aj v rámci svojho vyjadrenia k námietkam uvedeným v žalobe, zaslaného listom zo dňa 11. mája 2007, pričom na predmetnom vyjadrení zotrúva v celom rozsahu.

K otázke zaobchádzania s nebezpečnými látkami na betónovej manipulačnej ploche, ktorá nezodpovedala požiadavke nepriepustnosti proti ropným látkam, nakoľko nebola opatrená vhodným náterom. Žalovaná uviedla, že žalobkyňa preukázateľne v danom prípade nespĺnila zákonné požiadavky, a s týmto sa stotožnil aj Krajský súd v Bratislave v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, napadnutom rozsudku uvádza, že cit.: *„...za manipulačnú plochu treba pokladať betónovú plochu, na ktorej sú umiestnené skladovacie ocelové nádrže NON/ZON na opotrebovaný olej, do ktorých sa opotrebovaný olej prečerpáva... Celá táto plocha, na ktorej je betónová podlaha, musí byť nepriepustná, pričom je všeobecne známy fakt, že betón je nasiakavý a nepriepustný materiál, a aby bola zabezpečená jeho priepustnosť – odolnosť voči ropným látkam, musí byť opatrený vhodným ochranným náterom.“*

Na názor odvolateľky, že za manipulačnú plochu by sa mala pokladať aj verejná cesta, po ktorej autocisterna jazdí a v tejto súvislosti tvrdenie Slovenskej inšpekcie životného prostredia (ďalej aj „SIŽP“) ohľadom nepriepustnosti betónu nemá význam. Žalovaná uviedla, že toto je právne irelevantné, keďže na prepravu nebezpečných vecí na verejných komunikáciách sa vzťahuje zákon č. 168/1996 Z. z. o cestnej doprave v znení neskorších predpisov.

Pokiaľ ide o vypracovanie, resp. platnosť havarijných plánov, žalobkyňa preukázateľne nespĺnila povinnosť vypracovať plán preventívnych opatrení na zamedzenie vzniku neovládateľného úniku nebezpečných látok do životného prostredia a na postup v prípade ich úniku (ďalej len „havarijný plán“), predložiť ho na schválenie orgánu štátnej vodnej správy a oboznámiť s ním zamestnancov, tak ako to vyplýva z ustanovenia § 39 ods. 3 písm. a/ vodného zákona (znenie účinné od 01. júla 2004), § 5 vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 100/2005 Z. z. a prílohy k tejto vyhláške.

Žalovaný správny orgán považoval za nevyhnutné zdôrazniť, že platnosť pôvodných dokumentov nadobudnutím účinnosti citovaného zákona zrušená nebola, avšak pôvodný

havarijný plán bol žalobkyňou vypracovaný v roku 1999 pre objekt „sklad horľavín“ a v čase kontroly nebol vypracovaný havarijný plán pre výrobu olejového regenerátu, ktorého prevádzka sa začala v roku 2005. Preto žalobkyňa mala splniť zákonnú povinnosť v zmysle § 39 ods. 3 písm. a/ vodného zákona, čo však urobila až na základe vykonanej kontroly, keď pre vyššie uvedenú kontrolovanú prevádzku vypracovala havarijný plán a predložila ho na schválenie SIŽP.

Na základe uvedeného žalovaná navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1S/67/2007-85 z 18. februára 2011 potvrdil a náhradu trov konania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP a § 211 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V zmysle ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom preskúmavacieho konania v danej veci boli rozhodnutia príslušných správnych orgánov o uložení sankcie za porušenie povinnosti podľa zákona o vodách.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu (§ 3 ods. 2 správneho poriadku).

Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely (§ 3 ods. 5 správneho poriadku).

Podľa § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1, 2 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Pri rozhodovaní o administratívnych sankciách by mali byť rešpektované aj Rezolúcie Rady Európy a Odporúčania Výboru ministrov týkajúce sa rozhodovacej činnosti verejnej správy a ochrany práv jednotlivca, a to i napriek tomu, že nie sú súčasťou nášho právneho poriadku; ide predovšetkým o Rezolúciu Výboru ministrov č. (77) 31 o ochrane jednotlivca v súvislosti s rozhodnutiami správnych orgánov, Odporúčanie Výboru ministrov č. (80) 2 o správnej úvahe a Odporúčanie Výboru ministrov č. (91) 1 vo veciach administratívnych sankcií.

Vodný zákon upravuje práva a povinnosti fyzických osôb a právnických osôb k vodám a nehnuteľnostiam, ktoré s nimi súvisia pri ich ochrane, účelnom a hospodárnom využívaní, oprávnenia a povinnosti orgánov štátnej vodnej správy a zodpovednosť za porušenie povinností podľa tohto zákona. Zároveň vytvára podmienky na všestrannú ochranu vôd vrátane vodných ekosystémov a od vôd priamo závislých ekosystémov v krajine, zachovanie alebo zlepšovanie stavu vôd, na účelné, hospodárne a trvalo udržateľné využívanie vôd, manažment povodí a zlepšenie kvality životného prostredia a jeho zložiek, znižovanie nepriaznivých účinkov povodní a sucha, zabezpečenie funkcií vodných tokov a bezpečnosť vodných stavieb (§ 1 ods. 1 a ods. 2 vodného zákona).

Podľa § 39 ods. 2 písm. b/ vodného zákona v znení účinnom v čase vykonania kontroly a uloženia sankcie ten, kto zaobchádza s nebezpečnými látkami, je povinný dodržiavať osobitné predpisy, ktoré ustanovujú, za akých podmienok možno s takýmito látkami zaobchádzať z hľadiska ochrany kvality povrchových vôd a podzemných vôd. Ak zaobchádzanie s nebezpečnými látkami z hľadiska ochrany vôd neupravujú osobitné predpisy, je ten, kto s takýmito látkami zaobchádza, povinný urobiť potrebné opatrenia,

aby pri zaobchádzaní s nimi nevnikli do povrchových vôd alebo do podzemných vôd alebo neohrozili ich kvalitu. Takýmito opatreniami sú najmä používať len také zariadenia, technologické postupy alebo iné spôsoby zaobchádzania s nebezpečnými látkami, ktoré sú vhodné aj z hľadiska ochrany vôd.

Podľa § 39 ods. 3 písm. a/ vodného zákona v znení účinnom v čase vykonania kontroly a uloženia sankcie, ten, kto pravidelne zaobchádza v rámci výrobného procesu alebo inej činnosti s tuhými škodlivými látkami v množstve väčšom ako 1 t alebo s kvapalnými škodlivými látkami v množstve väčšom ako 1 m³ alebo zaobchádza s tuhými obzvlášť škodlivými látkami v množstve väčšom ako 0,3 t alebo s kvapalnými obzvlášť škodlivými látkami v množstve väčšom ako 0,3 m³, je povinný vykonať okrem opatrení uvedených v odseku 2 aj tieto opatrenia: zostaviť plán preventívnych opatrení na zamedzenie vzniku neovládateľného úniku nebezpečných látok do životného prostredia a na postup v prípade ich úniku (ďalej len „havarijný plán“), predložiť ho orgánu štátnej vodnej správy na schválenie a oboznámiť s ním zamestnancov.

Podľa § 62 ods. 1 vodného zákona v znení účinnom v čase vykonania kontroly a uloženia sankcie inšpekcia je odborný kontrolný orgán, prostredníctvom ktorého ministerstvo vykonáva hlavný štátny vodoochranný dozor vo veciach ochrany vôd a hospodárenia s vodami.

Podľa § 62 ods. 2 vodného zákona v znení účinnom v čase vykonania kontroly a uloženia sankcie Inšpekcia vykonáva dozor najmä nad:

- a) vypúšťaním odpadových vôd alebo osobitných vôd do povrchových vôd alebo do podzemných vôd,
- b) prevádzkou čistiarní odpadových vôd,
- c) **ochranou povrchových vôd a podzemných vôd pred ich znečisťovaním nebezpečnými látkami,**
- d) **dodržiavaním zákonných povinností na úseku ochrany vôd a hospodárenia s vodami,**
- e) plnením podmienok a opatrení uložených rozhodnutiami orgánov štátnej vodnej správy na úseku ochrany vôd a hospodárenia s vodami,
- f) vypúšťaním splaškových odpadových vôd z plavidiel a nad zaobchádzaním s nebezpečnými látkami a inými odpadovými vodami v súčinnosti so Štátnou plavebnou správou.

Podľa § 62 ods. 6 vodného zákona v znení účinnom v čase vykonania kontroly a uloženia sankcie inšpekcia okrem úloh podľa odsekov 1 až 5 v rámci výkonu štátnej vodnej správy:

- a) **schvaľuje havarijný plán [§ 39 ods. 3 písm. a/],**
- b) rozhoduje o uložení opatrení pri mimoriadnom zhoršení vôd (§ 41 ods. 9),
- c) **ukladá pokuty (§ 74 ods. 3).**

Podľa § 74 ods. 1 písm. i/ vodného zákona v znení účinnom v čase vykonania kontroly a uloženia sankcie orgán štátnej vodnej správy uloží pokutu právnickej osobe alebo fyzickej osobe - podnikateľovi, ktorá porušuje povinnosti ustanovené v § 39 pri zaobchádzaní s nebezpečnými látkami.

Podľa § 75 ods. 5 vodného zákona v znení účinnom v čase vykonania kontroly a uloženia sankcie pokutu podľa § 74 ods. 1 písm. f/ až i/ možno uložiť do výšky 200.000 Sk (6.638,78 eura).

Podľa § 2 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 100/2005 Z. z. zaobchádzať s nebezpečnými látkami možno len v stavbách a zariadeniach, ktoré sú nepriepustné.

Podľa § 2 ods. 2 vyhlášky č. 100/2005 Z. z. stavbami a zariadeniami podľa odseku 1 sú najmä ťažobné objekty a s nimi súvisiace zariadenia, sklady, plochy vrátane príslušných zariadení, na ktorých sa skladujú nebezpečné látky v prepravných nádržiach alebo v obaloch, nádrže, rozvody, manipulačné plochy, produktovody, prečerpávacie stanice, dotlačacie stanice, čerpacie stanice na horľavé kvapaliny a vykurovacie oleje, nádrže a kontajnery umiestnené na dopravných prostriedkoch.

Podľa § 5 ods. 1 vyhlášky č. 100/2005 Z. z. návrh havarijného plánu je potrebné pred jeho predložením Slovenskej inšpekcii životného prostredia (ďalej len „inšpekcia“) na schválenie prerokovať so správcom vodohospodársky významných vodných tokov, prípadne s prevádzkovateľom verejnej kanalizácie. Havarijný plán sa aktualizuje

pri organizačnej zmene a pri zmene charakteru výroby alebo rozsahu výroby. Aktualizovaný havarijný plán sa predkladá inšpekcii na schválenie.

Náležitosti a zásady spracovania havarijného plánu sú uvedené v prílohe (§ 5 ods. 2 vyhlášky č. 100/2005 Z. z.).

Najvyšší súd v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci zistil skutkový stav správne a zo skutkových okolností vyvodil správny právny záver. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, pokiaľ žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotiac rozsah a dôvody odvolania žalobkyne vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, oboznámiac sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, t. j. s obsahom súdneho a administratívneho spisu, s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou OSP nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré podľa najvyššieho súdu vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. V súlade so závermi krajského súdu i najvyšší súd mal z predloženého spisového materiálu za preukázané, že skutkový stav bol správnym orgánom náležite zistený a správne právne posúdený. Preto sa s rozhodnutím krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na vysporiadanie sa s odvolacími námietkami žalobkyne.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi

ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

Povinnosťou súdu v preskúmovacom konaní je posudzovať zákonnosť napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, predmetom ktorého je uloženie administratívnej sankcie, súčasne aj v zmysle zásady č. 6 Odporúčania Výboru ministrov č. (91) 1 o správnych sankciách zo dňa 13. februára 1991, podľa ktorej vo vzťahu k ukladaniu správnych sankcií je potrebné aplikovať aj nasledovné zásady: každá osoba, ktorá čelí správnej sankcii má byť informovaná o obvinení proti nej, mal by jej byť daný dostatočný čas na prípravu prípadu, s tým, že do úvahy sa vezme zložitost' veci ako aj tvrdosť sankcie, ktorá by mohla byť uložená, osoba, prípadne jej zástupca, má byť informovaná o povahe dôkazov proti nej, má dostať možnosť vyjadriť sa (byť vypočutá), predtým ako sa prijme akékoľvek rozhodnutie, správny akt, ktorým sa ukladá sankcia, má obsahovať dôvody, na ktorých sa zakladá.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu nevyplývalo, že by vo veci konajúci a rozhodujúci správny orgán nevykonal právne relevantné dôkazy v záujme náležitého ozrejmenia skutkového stavu veci, a že by sa v jeho postupe pri prejednaní správneho deliktu vykytka vada majúca za následok nezákonnosť jeho rozhodnutia.

Ani podľa názoru najvyššieho súdu nemožno akceptovať tvrdenie žalobkyne a jej názor ohľadom rozsahu manipulačnej plochy a treba súhlasiť s názorom správnych orgánov, ktorý si osvojil aj krajský súd, a síce, že za manipulačnú plochu treba pokladať betónovú plochu, na ktorej sú umiestnené skladovacie oceľové nádrže NON/ZON na opotrebovaný olej, do ktorých sa opotrebovaný olej prečerpáva z prístavnej autocisterny alebo sudov a následne sa pomocou čerpadla dostáva do separátora, kde sa zhodnocuje, a že celá táto plocha, na ktorej je betónová podlaha, musí byť nepriepustná, pričom je všeobecne známy fakt, že betón je nasiakavý a nepriepustný materiál, a aby bola zabezpečená jeho priepustnosť – odolnosť voči ropným látkam, musí byť opatrený

vhodných ochranným náterom. Námiety žalobkyne v tomto smere najvyšší súd preto považoval za účelové a nemajúce oporu v zistenom skutočnom stave ani v gramatickom a logickom výklade ustanovení § 39 ods. 2 písm. b/ zákona o vodách v znení účinnom v čase vykonania kontroly a uloženia sankcie a § 2 ods. 1 písm. b/ a § 2 ods. 2 vyhlášky č. 100/2005 Z. z..

Pokiaľ žalobkyňa v odvolaní poukazuje na „názor známy z odborných kruhov“ vodohospodárskeho orgánu a žiada, aby si súd jeho stanovisko vyžiadal, túto námietku takisto nie je možné akceptovať, nakoľko ak je toto stanovisko známe bol by sa ním nesporne správne orgány zaoberali a navyše ho mala žalobkyňa zadovážiť alebo naň poukázať už v žalobe alebo v konaní pred krajským súdom, v ktorom ani nevyužila svoje právo zúčastniť sa ústneho pojednávania, napriek tomu, že sa jeho nariadenia domáhala, a že krajský súd na prejednanie veci nariadil dve ústne pojednávania. Najvyšší súd preto aj túto námietku považoval za účelovú nemajúcu oporu v zákone súhlasiac s názorom správnych orgánov i krajského súdu, že žalobkyňa preukázateľne povinnosť vypracovať havarijný plán a predložiť ho na schválenie orgánu štátnej vodnej správy a oboznámiť s ním zamestnancov nesplnila, čím nesplnila ani povinnosť uloženú jej ustanovením § 39 ods. 3 písm. a/ vodného zákona v znení účinnom v čase vykonania kontroly a uloženia sankcie, § 5 vyhlášky č. 100/2005 Z. z. a prílohy k tejto vyhláške. Ako správne uvádza žalovaná, platnosť pôvodných dokumentov nadobudnutím účinnosti zákona č. 364/2004 Z. z. zrušená nebola, avšak pôvodný havarijný plán bol žalobkyňou vypracovaný v roku 1999 pre objekt „sklad horľavín“ a v čase kontroly nebol vypracovaný havarijný plán pre výrobu olejového regenerátu, ktorého prevádzka sa začala v roku 2005. Preto žalobkyňa mala splniť zákonnú povinnosť v zmysle § 39 ods. 3 písm. a/ vodného zákona v znení účinnom v čase vykonania kontroly a uloženia sankcie, čo však preukázateľne urobila až na základe vykonanej kontroly.

Vzhľadom na to, že žalobkyňa ani v odvolaní neuviedla žiadne skutočnosti a dôkazy, s ktorými by sa nebol vyporiadal už krajský súd, a ktoré by spochybňovali vecnú správnosť jeho rozhodnutia, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/67/2007-85 z 18. februára 2011 podľa 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov konania Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol v súlade s ustanovením s § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c veta prvá OSP a podľa § 250k ods. 1 OSP nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania, a to žalobkyni z dôvodu, že nebola v odvolacom konaní úspešná a žalovanej z dôvodu, že jej v odvolacom konaní trovy nevznikli ako aj z dôvodu, že jej náhrada trov konania v správnom súdnictve zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 29. septembra 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť rozhodnutia:

Petra Slezáková